

Un *esclop*(ALDC, II, 208. Un *esclop*)

El domini es divideix en dos blocs amb sengles mots: *esclop*, del cat. or. i endinsant-se dins l'occidental, i *soc*, amb les seves variants, exclusivament occidental. *Esclop* (o *esclops*) sembla que té com a origen el llat. SCULPONEUS 'esclop' encreuat amb el llat. vg. SCLOPPUS 'esclafit, soroll d'una cosa que es peta o es fa petar', de caràcter onomatopèic; s'usa també en occità; el men. *cloquis*, *escloquis* 70, 72 podria haver rebut la influència de l'angl. *clog*, arran de la dominació britànica a Menorca. *Soc* prové del llat. SOCCUS 'sabata lleugera portada sobretot pels grecs, característica de la Comèdia', oposada a COTHURNUS 'calçat de sola de fusta que donava un posat majestuós als actors tràgics', i coneix variants formals com *xocs* 184, [θ]oc 108, 132, 134, 138, 139, *soquets* 159, *soca* 106, [θ]oca 100, *soquetes* 159, *sueco*

87, 94, 160, 162, 166, amb diftongació exògena, i *soquina* 121. Són localismes *xanclos* 71, 79, 118, 184, der. de *xanca* (< llat. tardà ZANCA, TZANGA 'mena de bota alta'); *trancas* 108, potser onomatopèic, com *trapina* 64; *amadrenya* 131, del cast. *almadreña* (< **almadrueña* < *maderueña*, der. de *madera*); *xaboc* 56, que, com *sabó* 180, és un manlleu al fr. *sabot*, d'origen no aclarit; *trócuru* 85, propi de l'alguerès (ortografiat *tróculo*), és un manlleu al sard *tróculo*, probablement d'origen onomatopèic, com proposa Luca Scala. Notem: 1) que la desconeixença, l'escàs coneixement o la limitació d'ús del referent (mariners, pastors, conductors, escorxadors) donen lloc a caselles buides al mapa o a adulteracions fonètiques (*anclot* 77; *risclot* 78); 2) una oposició, bé que no total, *soc* (cat. occ.)/ *esclop* (cat. or.).

